

Ko se je deček približal, je opazil, da ima mladenič na glavi blestečo, diamantno krono. Takoj je Blažka nagoovoril:

»Jaz sem vladar Poletnik in rad imam svoje prijatelje. Moja hčerka mi je že pravila o tebi in zdaj sem vesel, da si prišel k nam! Obdaril bi te z biseri in cekini, a vse to prevzame človeka. Ker te ljubim, ti ne dam tega slepila, ki vsakega zapelje in mu zamori čut usmiljenja in ljubezni do bližnjega! Pridi slednji dan, ko bo zahajalo sonce, z mojo hčerko semkaj in moji modri duhovi te bodo marsičesa naučili, kar ti bo koristilo za vse življenje! To naj ti bo moje darilo, ker sem ti pravi prijatelj!«

Pastir se je zahvalil in se obrnil, pa je začuden opazil, da leži spet za grmom na paši.

»Ali sem sanjal, ali je bilo res?« se je vprašal in takoj sklenil, da pride drugi dan spet pod grm.

In tako je prihajal vsak dan in vsekdar ga je čakala vila, ki ga je potem odvedla s seboj.

Včasih so ga iskali pastirji, pa ga niso mogli nikjer najti, kakor bi se bil udrl v tla.

Deček je hodil v kraljestvo Poletja, kjer so ga pridni in modri pritlikavci uvajali v skrivnosti narode in ga poučili, kako mora obdelovati zemljo, kako krmiti in pasti živino in kako sploh delati, da mu bo zemlja dala, kar ima.

In Blažek si je vse zapomnil. Moral je poskušati tudi sam. Z majhnim oralom je oral zemljo in jo posejal, krmil živino in jo pasel.

Naposled je bil vladar z njim zadovoljen, dejal mu je:

»Čez štirinajst dni boš podedoval nekaj premoženja, ne smeš prodati kočice in njiv, ki jih dobiš. Kmalu doraseš in tedaj se spomni na naše nauke in srečen boš!«

Blaže se je spet predramil pod grmom. Še in še je prihajal tja, a vile ni ni bilo več.

Ko se je poslavljalo poletje in je prihajala krasotica jesen, je zagledal v daljavi blestečega vladarja, sijočega kakor sonce in poleg njega ljubko vilo, nežno kakor prosojno meglico, ki sta zginjala v višavi in mu mahala v slovo.

Blaž je res podedoval skromno hišico in tri njivice po stricu, ki mu je umrl na Westfalskem, kjer je delal v rudniku. Takoj se je spomnil na kralja Poletnega in prosil svojega varuha, da je dotlej opravljal njive, da je sam dorasel. Komur je Blažek odslej pasel krave, se je čudil, kajti najlepše so bile in največ mleka so dajale. Vsi sosede so ga hoteli za pastirja in ga izpraševali, kje je vzel svojo pamet, da zna najti tako sočno pašo, saj jo imajo tudi druge krave, a nobena ni taka.

Deček se je smehljal in molčal. Čez nekaj let je postal sam svoj gospodar, čeprav šele dvajsetleten. Prišel je delati doma. Vedno se je spominjal svojih malih učiteljev pritlikavcev, ki so ga mnogo naučili in mu svetovali, naj pri vsakem delu vztraja, da bo uspeval in bo srečen.

Danes je Blaž trden posestnik in imovit mož.

Ponoči . . .

Pridni dečici na čast
je šla luna ovce past,
ovce-zvezdice srebrne.
Zvezda se utrne,
ovca-zvezda zvrne
se v globok in črn prepad . . .

Luna se razžalostil,
za nesrečno zvezdico hitil . . .
Pridna dečica pa spi
in ne ve, kaj se godi . . .
Luno sreča sonček mlad,
lunica zbeži —
deca pridna se zbudi!

Merijana Željznova - Kokalj